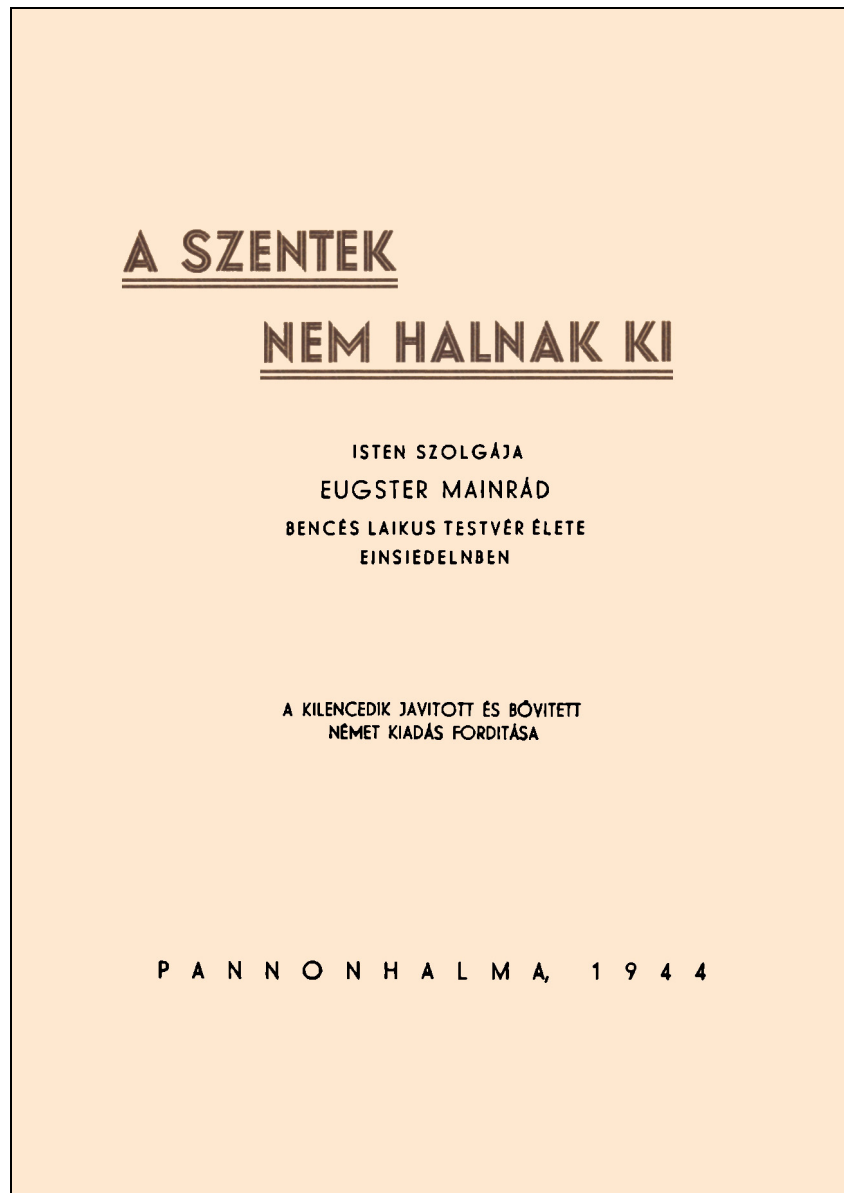

Kolos Bertold
A szentek nem halnak ki
Isten szolgája, Eugster Mainrád bencés laikus testvér
élete Einsiedelnben

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Kolos Bertold

A szentek nem halnak ki

Isten szolgája, Eugster Mainrád bencés laikus testvér élete Einsiedelnben

A kilencedik javított és bővített német kiadás fordítása

Nihil obstat.

Bartholdus Kolos

ensor

111/1944. Imprimatur

Monte Pannoniae, die 12. Februarii 1944

Dr. Aegidius Scherman

vicarius generalis

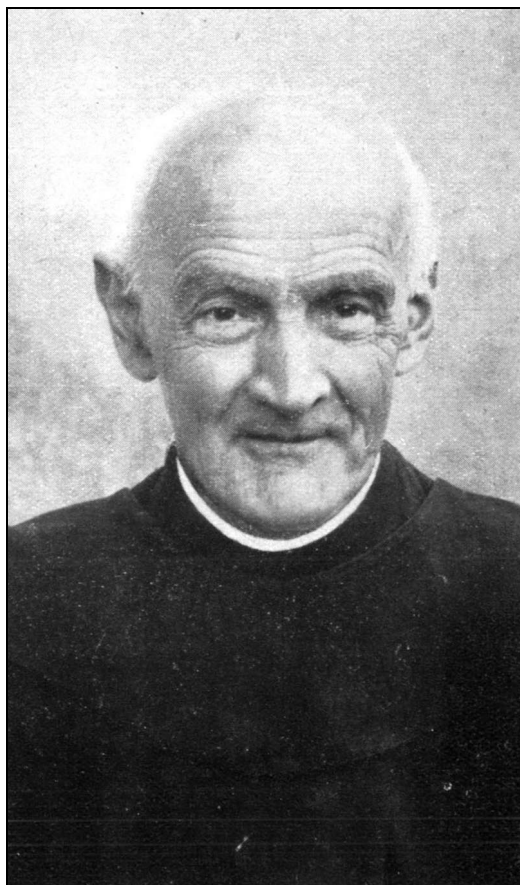
A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv Pannonhalmán, 1944-ben jelent meg, a Korda R. T. nyomdája kiadásában. Az elektronikus kiadás a pannonhalmi főapát engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden jog a Bencés Rendé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	4
1. Ifjúkori és vándorélete	6
2. A kolostorban	8
3. Példaszerű erényes élete	10
4. Boldog befejezés	15
5. Néhány adat Isten szolgájának halála utáni időből	17
6. Mennyei segítő	20
Isten szolgájának képe	20
Segítség lelki ügyekben	23
Segítség kilencedikkel	24
Segítség műtétéknél	28
Segítség minden várakozáson felül	29
Isten szolgájának sírjánál	32

Bevezetés

Eugster Mainrád O. S. B.

Sokfelé járja az a vélemény, hogy a szentség olyanféle növény a keresztény élet termőföldjén, mely a múlt századokban nem volt ugyan ritka, napjainkban azonban többé már nem virul. Pedig ez egyáltalában nem áll. Az igazi Egyház lényeges ismertető jegye a szentség: ő nyújtja nekünk folytonosan a megszentelődés eszközeit és nevel is állandóan szenteket. Emlékezzünk csak vissza az utolsó évtizedek két szentjére, Parzhami Szent Konrádra (†1894) és a Kisdéd Jézusról nevezett Szent Terézre (†1897); gondoljunk továbbá a híres jogtudósra és egyetemi tanárra, Ferrini Contardora és X. Pius pápára, kiknek életszentségét bizonyára csakhamar elismeri ítéletével az Egyház legfőbb pásztora. Semmiképpen sem állíthatjuk azt, hogy a szentség csupán csak nagy, világot mozgató tettekhez, rendkívüli életmódhoz kapcsolódik. Legbiztosabban rendszeres, fel nem tűnő étellel, az állapotbeli és hivatáshoz tartozó kötelességek állhatatos és lelkiismeretes teljesítésével érhető el. És e szerint feltehetjük, hogy az igazi hívők nagy száma, sőt Szalézi Szent Ferenc szerint a többsége egykoron az égben lesz a szentek közt, bár nem részesülnek oltártiszteletben, azaz nem avatta őket az Egyház szentekké. Szent mindenki, aki bemegy az örök boldogságba és eljut Isten örök színelátásához. Mert nem mehet be a mennyekbe senki tisztátalan és nem szent. Az egyházi szenttéavatás csak a felől biztosít bennünket csalatkozhatatlanul, hogy bizonyos, egészen kiváló életszentségű személyek elnyerték az égi koronát.

A következőkben egy olyan életet akarunk bemutatni, mely kifelé ugyan kevés különösen feltűnő és rendkívüli vonást árul el, de állandó, komoly küzdelmével az erényekért számot

tarthat arra, hogy Isten bensőleg nagyra értékelje. Eugster Mainrád laikus testvérről lesz szó, aki 1872-től 1925-ig élt Einsiedeln kolostorában és mindazok nézete szerint, kik közelebbről ismerték, a keresztény erények és tökéletesség magaslatain járt. Magától értetődik, hogy az itt ismertetett erénygyakorlatoknak és kegyelmi adományoknak a szigorú egyházi rendelkezéseknek megfelelően csak emberi hitelességet tulajdonítunk és felsőbb ítéletnek semmiféle módon sem vágunk elébe.

1. Ifjúkori és vándorélete

Eugster József Gibárd, így hívták a világban, 1848. augusztus 23-án született, egyszerű emberek gyermeke, tizenkét testvér közül a legfiatalabb. Atyja, Eugster János Ulrik tanító volt Gätziberg iskolájában Altstätten mellett (Szent Gallen kanton). Anyja Rechsteiner Anna Mária egy appenzelli falucskából, a Szent Galleni Marbach egyházközséghez tartozó Sturzenhardból származott. Az iskolamesterek fizetése az időben nem volt valami fényes, különösen nem egy falusi hegyi iskolánál. A soktagú család eltartásához ezért nagyon is szükséges volt egy sajátkezüleg megművelt kis hegyi birtok jövedelme. A gyermekeknek korán kellett derekasan munkához látniuk; még inkább szükség volt erre akkor, amikor három idősebb fiú tanulni kezdett. Ha a vagyoni helyzet nem is volt rózsás a házban, volt helyette a családnak egy olyan értéke, melyet sok gazdag megirigyelhetne: a mélyen hívő vallásosság. Ezen a talajon nőtt, erősödött az egyetértés és összetartás jó családi szelleme. Így a gyermekek minden egyszerűség és igénytelenség mellett mégis alaposan előkészültek az életre; nem örökölték anyagi javakat, de olyasvalamit, ami pénznél és vagyonnál többet ér, hitet és vallásosságot. Bármennyire is szűkösen álltak az anyagi eszközök a család rendelkezésére, mégis nyitva volt a keze minden idegen nyomorúság számára, és ez olyan jellemvonása, mely a gyermekekben is öröklődött. Ez jellemezte mind a legidősebb testvért, Jakabot, aki derék pap és buzgó lelkipásztor lett, mind pedig a két keresztény tanítót, Antal Józsefet és Flórist, hasonlóképpen az őket túlélő többi testvért, mindenekelőtt azonban a mi József Gibárdunkat, akiről paptestvére ezt a megtisztelő bizonyítványt adta: ő volt valamennyiünk között a legjobb és legbuzgóbb. Atyja féléves iskoláját jó eredménnyel látogatta; további iskoláztatásáról és képzéséről semmit sem tudunk. Még mint iskolaköteles egyik nővérével a gyárba járt, hogy szüleinek szűkös keresetét gyarapítsa. Alig nőtt ki az iskolából, 14–15 éves korában alkalmazta üzletében a jóságos Rist kereskedő, aki sok szegény fiúnak adott munkát és kenyeret, s számukra a kellő felügyelet és őrizet sem hiányozhatott. Hosszú évek múltán is a legjobb emlékekkel gondolt a Rist-család a kis Gibádra.

Ő azonban nem akart pékinas és molnárlegény maradni, kevés ereje lett volna mindkét pályához. Ezért 16 éves korában szülőhelye egyik szabómesteréhez szegődött be inasnak és az inasévek leteltével a régi mesterlegények szokása szerint vándorútra indult. Részleteket ebből az időből nem ismerünk. Bizonyítványait később megsemmisítette és szerénységből sohasem beszélt régebbi élményeiről.

1873-ban újév napjára érkezett Einsiedelnbe. Először a kolostor szabóműhelyében kapott munkát és egyúttal jogot nyert a rendbe való belépéshez. Ez időben tagja lett a legényegyesületnek; ennek a helyi csoportja éppen akkor alakult meg. Tevékenységét az egyesületi életben pontosabban nem ismerjük. Szolgálatkészsége és az a hűséges barátság, melyet egykori egylettársai vele szemben megőriztek, arra a feltevésre jogosítanak bennünket, hogy itt is készségesen látott munkához, mint mindenütt, ahol valami tennivaló akadt a közösség javára. Tudomásunk van ebből az időből arról, hogy a fürge kis ember mindig derűs volt és vidám és ezért minden egylettársa kedvelte.

Egy eseményt mégis megőriztek számunkra abból az időből. Az új egyesületben, miként ez az újabb alapításoknál gyakran előfordul, néha nehézségek voltak olyan elemek miatt, akik nem voltak odavalók. Egy ilyen igazán elviselhetetlen természetű, rosszakaratú békebontó mindig civódást és veszekedést okozott a társak között. A legény nem akart semmiféle figyelmeztetésre sem hallgatni. Ekkor néhány elszánt Kolping-fíú összebeszélt, hogy régi atyai szokás szerint kemény leckében részesítik. Tervüket egy sötétes esti órában valósították meg. Eugstert is beavatták a dologba. De mivel ő annyira kicsi és gyenge volt, az eljárásnál

nem kellett tetteleg közreműködni, csak a lámpát kellett tartania, miközben bajtársai 20 jól megszámlolt ütést mértek le a gonosznak. Rendi testvérei még a későbbi években is ingerkedtek vele, hogy bizonyos tekintetben magára vonta valamennyiük bűnét, mint Saul, aki Szent István megkövezésénél a megkövezők ruháit őrizte. Nem ez volt-e vajon életében a legnagyobb bűn? Amikor az egyesület 1920-ban ötvenéves alapítását ünnepelte, a már beteges egykori legény nem tudott résztvenni az ünnepi menetben, abban azonban semmi sem akadályozhatta meg, hogy az ablakból ne üdvözlje a nagyszámú Kolping-fiút és így adja az egyesület előtt hálás ragaszkodásának és részvételének tanújelét.

2. A kolostorban

Eugster miután egy évig dolgozott a kolostor szabóműhelyében, – átmenetileg rövid időre kapus hivatala is volt a gimnáziumban a künnlakók kapujánál és mindenütt helytállt – megnyílt számára a szerzetesi élet előcsarnoka; 1873 vége felé megkapta a jelöltek vagy postulansok ruháját. Ezen elővizsgálat leteltével 1874. szeptember 5-én beöltözött noviciusnak. A próbaidő, mely alatt a kezdő szerzetesnek részt kell vennie mindenféle rendi gyakorlatban, eléggé bebizonyította, hogy milyen jól megfontolta elhatározását, indítókai milyen nemesek és tiszták. Nagyon meg voltak elégedve mindennel, amit csak végzett. Igazi egészséges vallásossága, buzgó kötelességteljesítése, mindig szolgálatkész jóakarata, szerény, mindenkivel szemben barátságos magatartása miatt a legeslegjobbnek minősítették a fiatal noviciust. A noviciusmester – ami pedig ritka eset – semmiféle hibát sem tudott benne felfedezni; minden vonatkozásban mintaszerű volt. Így 1875. szeptember 5-én megtehetette a döntő lépést, és ez éppúgy nem volt neki nehéz, mint az első pályaválasztás. A kedélyes későbbi karmesterrel, Breitenbach Vazul atyával és az ugyancsak derék Weber Gál testvérrel együtt tette le Eugster mint Mainrád testvér a szerzetesi fogadalmakat és így végérvényesen belépett Szent Mainrád lelki családjába.

Öt évtizedig maradt mármost az új szerzetes lelkiismeretesen hű elhatározásához. Napról-napra, hétről-hétre egyformán bonyolódott le munkaköre. „Imádkozzál és dolgozzál – tarts rendet és a rend megtart, megőriz majd téged” – ezek azok a kolostori alapelvek, melyek Mainrád testvérben a legszebben testesültek meg. A legkorábbi reggeli órában kelt fel, nem 4 órakor, ahogy a kolostori rend megkívánja, hanem rendtársainál egy órával korábban, 3-kor. Szent buzgósággal teljesítette vallási kötelességeit, elmélkedett, elvégezte az egyházi kis zsolozsmát és szolgált a szentmisénél olyan áhítattal és hódolattal, hogy mindenki csak épült rajta. Órapontossággal kezdte meg 7-kor a munkáját, és ezt a rendszabály előírása szerint hallgatagon és összeszedetten végezte. Ebéd és a szokásos templomi szentségimádás után ismét munkájához sietett s azt fürgén és szaporán, szerényen és gondosan intézte el. A drága időből egy pillanatnyit sem akart elvesztegetni. Akik ismerték és megfigyelték, azok látták, hogy minden, még a legkisebb munka is, istentisztelet volt számára. A kis szabótestvér e mellett semmiesetre sem volt talán valami komor, savanyú, különc ember; ellenkezőleg, mindig előzékenynek és barátságosnak mutatkozott, az üdülés idején fesztelenül vidám és társas lélek. És ilyen maradt sok és időrabló mellékfoglalkozása ellenére is. Így 1875-től 1880-ig asekrestyésként is tevékenykedett. 1881-től 1920-ig „ruhatáros testvér” is volt és a kolostor ruhatáráról gondoskodott. Mint ilyenhez és főszabóhoz hozzátartozott a ruhaanyagok beszerzése, a ruhák idejében való kiosztása a kolostor tagjai között, a levetett ruhák megőrzése és értékesítése, az utazási kellékek beszerzése és gondozása. Mily gyakran látták a kis embert szent szolgálati buzgósággal hurcolni olyan útibőröndöket, melyek majdnem nagyobbak voltak, mint ő maga. Éber szemmel számon tartott minden szükségest, mindenkinek mindenütt szolgálójává tette magát mindig egyforma vidámsággal. Nem csoda, hogy a kis szabótestvért a kolostor minden tagja szerette és becsülte kezdve az apától a legfiatalabb noviciusig.

Hogy mennyire nagyra becsülték Mainrád testvért, az kitűnt egy súlyos betegsége alkalmával. A noviciátus előtt az orvosi vélemény a vizsgálat után így hangzott róla: makkegészséges. Ez az egészségi állapot évek hosszú során át tartott. 1896-ban egyszercsak tüdőgyulladásba esett. A betegség a legrosszabbra fordult. Az orvos már csak néhány órát adott életének. Nagy volt a kolostor szomorúsága. Kolumbán apát nehéz szívvel búcsúzott el szeretett fiától és könnyes szemekkel ment ki a betegszobából. Csak Mainrád testvér maradt minden fájdalommal mellett is vidám és higgadt. Ekkor két betegápoló testvér merész kísérletre

szánta el magát: ha már semmi más eszköz és gyógyszer nem használhat többé, akkor meg akarjuk még kísérteni az utolsót, egy alapos Kneipp-kúrát. Begöngyölték a beteget vizes ruhába és ez a bajban kedvező fordulatot okozott: a halálos beteget megmentették mindenki örömére. Alighogy rendbejött, máris sietett – gyengesége és a kiállott betegségnek egész életére visszamaradt nyomai ellenére – ismét az ő kedvelt munkájához. Kötelességszerű hűséggel folytatta, mint mindig, csendes, rejtve maradt, serény munkásságát még további harminc esztendeig.

3. Példaszerű erényes élete

Mielőtt boldog haláláról megemlékeznénk, engedjék meg rendi testvérei egyikének, ki a megboldogultat éveken át közvetlen közletről megfigyelhette, hogy néhány szót szólhasson a jó Mainrád testvér erényes életéről.

A kedves Mainrád testvér életét különösen jellemezte a nagyon mély *alázatosság* és *szerénység*. Valóban utolsónak tartotta magát valamennyiük között a kolostorban, mégpedig őszinte szívből. Ezt olvashatta le az ember egész magatartásáról, bárhol volt is, a templomban vagy munka közben. Szívesen visszavonult, hacsak mást nem parancsolt a kötelesség. Amikor egyszer megkérdezték tőle, hogy nem menne-e szívesen az udvarra (ahol a vendégek tartózkodtak), ezt felelte: „Nem, inkább a pincébe.” Egy alkalmazott, aki évekkal azelőtt a szabóságban dolgozott, még esztendő múltával is emlegette azt, hogy hogyan épült mindannyiszor, valahányszor Mainrád testvér a legrosszabb munkát választotta maga számára. Viszont ha olyan munka akadt, melyet szívesebben végzett volna, azt mindig másnak osztotta ki. Ruházata állandóan szegényes volt és viseltes, de sohasem piszkos vagy rongyos. Új ruhákat és fehérneműt nem kívánt magának. Ha ráerőszakoltak ilyesmit, hamarosan ismét másnak adta. Cellája egyszerű volt, alig a legszükségesebbek benne a maga számára. Egyik testvérét komolyan megintette, amikor az kissé elviselt skapuláréja miatt panaszkodott nála; például hozott fel neki egy buzgó missziós püspököt, kivel nemrég szakadozott papi ruhában találkozott.

Ahogy új ruhát nem akart viselni, éppúgy új cipőt sem; inkább azokat a használtakat, melyeket testvérei beadtak, hogy megfoltozva a szegények még felhasználhassák azokat. Egyszer a cipész testvér mégis ráerőszakolt egy pár új cipőt. De alig hordta néhányszor, már ment a testvérhez és kért helyette egy levetettet: „Dehát miért, talán igen szűk vagy nagy?” „Nem, – felelte Mainrád testvér – más okból nem felel meg nekem.” A cipész tudta már, hogy miről van szó és teljesítette a kérő kívánságát. Megható volt látni a hivatásához hű férfit, ki minden értékes munkássága és minden kiválósága mellett is oly igénytelen és szerény volt, mint egy gyermek.

Mainrád testvér mérhetetlenül *hálás* volt mindenért: a legkisebb ajándékot vagy szolgálatot is mindenkor a legmelegebben köszönte meg, magát pedig arra méltatlannak tartotta. Elöljárói, lelkipásztorai és munkatársai valamennyien tudták, hogy Mainrád testvér állandó közbenjárójuk. Hetvenedik születésnapján gratulált neki egy testvér; barátságosan megköszönte, majd hozzátette: „Most megyek a templomba, hogy a jó Istennél kegyes ítéletért könyörögjek halálom órájára.” Amikor egyik testvér tréfásan megjegyezte: „Mainrád testvér, önnek jó halála lesz, ön szent” – elpirulva és sóhajtván válaszolt: „Ó Istenem, nem kell több, csak egy elbizakodott gondolat és máris mehetnék rögtön a pokolba.” Amikor Ignác apátúr jókívánságát fejezte ki neki 75. születésnapjára, olyan volt örömeben, mintha az égből pottyant volna le; nem tudta megérteni, hogy neki, a jelentéktelen testvérnek, hogyan gratulálhatott a prelátus, a főpap.

Mainrád testvér szerénysége miatt megelégedett is volt mindennel. Mivel utolsó éveiben mindig betegeskedett és gyomorhajban szenvedett, ételét a konyhán fogyasztotta el. Azt, hogy mit eszik a jó testvér szívesen vagy mi esik neki jól, csak csellel lehetett kitalálni. Addig, míg a szakács testvér az ő ételét még el nem készítette, szívesen visszavonult egy kicsit a konyhában az ablakhoz, szemben a templommal, hogy imádkozzék, vagy azzal a nyájassággal, ahogy jött, újra elment, hogy később aztán ismét visszatérjen. Nagyon szívesen segített volna közben a konyhán dolgozó fiúknak a mosogatásnál, de gyenge egészsége ezt már nem engedte meg. Téli időben egyik reggel, amikor a hosszú templomi tartózkodástól egészen átfázva a kis étkezőszobába ment reggelizni, előző estétől nyitva találta ott az

ablakot; de egyáltalán nem bosszankodott, sőt csupa önmegtagadásból még továbbra is nyitva hagyta volna, ha egy testvér ezt észre nem veszi. Egy másik alkalommal éppen az ellenkező eset történt; akkor meg szépen csukva hagyta az ablakot, bár nagyon kellemetlen volt neki étkezésnél a forró, rossz levegőben tartózkodni. Ha az imapadban egyedül volt és akár egy novicius vagy jelölt akart is odamenni, rögtön helyet adott neki, kiment oldalt a szélére, nehogy valamiképpen esetleg – ahogy gondolta – terhére legyen.

Az Einsiedeln-i búcsújáráróhely

Szerénységében azt gondolta, hogy ételét nem szolgálta meg, és amit csak tudott, megvont magától. A böjtölésben bizonyára még tovább ment volna, ha előljárói nem ügyeltek volna rá éber szemmel. Mindenféle cselet használt ahhoz, hogy önmegtagadásait mások szeme elől elrejtse; de azok mégsem maradtak egészen rejtve. Ha többről lemondott, testvérei megjegyezték: Igen, Eugster Gibárd szeretné ugyan, de Mainrád megtiltja neki. Gyomorbaja miatt az utolsó években csak zab- vagy darakását, egy kis levest vagy hasonlót tudott enni. Ha ilyenkor talán a szakács testvér még egy tojást adott hozzá, akkor már sóhajtozott a jó testvér, hogy ez az ő számára drága, hiszen nem szolgálta meg. Miután elfogyasztotta ezt az egyszerű ételt, nem győzött érte szívből fakadó szavakkal eléggé köszönetet mondani; „Isten fizesse meg, Isten fizesse meg.” Egyik napon egy novicius testvér, kinek a konyhában nagyon sürgős volt a dolga, sietve jött ki onnan egy nagy serpenyővel, és majdnem elgázolta a törékeny Mainrád testvért, aki leveses tálacskájával éppen a kis ebédlőből érkezett. Mainrád testvérnek csak nagy ügyel-bajjal sikerült a kormos serpenyőt félretolni, hogy a földre ne essék. S talán megharagudott ezért? Egyáltalán nem, sőt még azt sem akarta megengedni, hogy a novicius bocsánatot kérjen. Ha megsérült vagy elromlott valami, Mainrád testvér, amikor csak lehetett, magára vállalta a hibát még akkor is, ha egyáltalában nem volt benne része.

Csodálatraméltó volt *áldozatkészsége* és *önsanyargató, önmegtagadó* lelkülete. A szokásos napirendet súlyos gyomorbaja ellenére is, amilyen jól csak lehet, meg akarta tartani. Szabály szerint reggel 4 órakor kelt fel és este 9-kor tért pihenőre. Fiatalabb éveiben még korábban kelt, mert a boldogult Kuhn Albert atyának, ki nagyon korán szokott misézni, ministrálnia kellett. Egyik testvér, kinek cellája szomszédságában volt, tanú rá, hogy mindig lehetett hallani, amikor Mainrád testvér reggel szinte sietve gyújtotta fel a lámpát, és megérezte az ember, hogyan vágyódott, hogy az Oltáriszentségben élő Üdvözítőhöz

mehessen lehetőleg minél előbb és reggeli köszöntését vihesse Eléje. Buzgóságában szívesen felkelt volna még korábban is, ha előjárói ezt megengedték volna.

Minden lehető alkalmat felhasznált arra, hogy vezeklést és önmehtagadást végezzen: az asztalnál, hol mindig a silányabbat választotta, a jobbat pedig másoknak engedte át; a munkánál, melyből a terhesebbet vállalta magára; másokkal való érintkezésében, kiknek gyengéit a méltatlankodás legkisebb jele nélkül viselte el. Ebből a törekvéséből magyarázható, hogy szomjúságát, melyet a por okozott a törülgetésnél vagy a hőség a konyhában, semmiképpen sem akarta friss vízzel oltani, hanem langyos vizet vett magához, vagy egyébként tette az italt ízetlenné.

Szívesen vállalt volna még magára ez a jámbor szerzetes nehéz önsanyargatásokat is. Ezeket azonban gyengeségére való tekintettel megtiltották neki. Bármennyire szerette is a kedves Mainrád testvér az imádságot és a munkát, mégis mindig kész volt arra is, hogy résztvegyen az üdülésben és legjobb tudásával járuljon hozzá testvérei felvidítéséhez. Szinte csodálatosnak látszik az ember előtt az, hogy Mainrád testvér utolsó éveiben is, amikor már egyáltalán nem jól látott, hébe-hóba elment az intézeti színházba. Biztosan nem kíváncsiságból tette ezt, és nyugodtan állíthatjuk, hogy minden esetben szinte állandóan fohászimákban társalgott a jó Istennel. Hát akkor miért ment el oda mégis? Ezt egyszer maga megvallotta: „Azért megyek, mert nem akarok semmi különlegeset sem tenni és nem szeretném, ha a fiatal testvérek aztán azt gondolnák, hogy nekik sem szabad elmenni.” „Csak semmi különlegeset” – ezt gyakran lehetett tőle hallani.

Szeretete a testvérek iránt igazán épületes volt. Mindenütt, ahol csak akadt valami tennivaló, igyekezett segítséget nyújtani. Egyszer egy testvért azzal bíztak meg, hogy törölje föl a kolostor egyik hosszú folyosóját. Mivel éppen akkor volt más sürgős munkája is, meglehetősen szomorú, elégedetlen arcot vágott hozzá. Mainrádunk, ki különben eléggé el volt foglalva, mihelyt észrevette ezt, biztatgatta: „Majd megy, én is akarok segíteni.” És rögtön fogta a seprőt meg a törlőt és megvigasztalódott testvérével gyorsan elvégezte a munkát. Isten áldása bizonyára gazdagon pótolta erre a szeretetszolgálatra fordított órát.

Jól meg tudta érteni a tréfát is és sohasem vett rossz néven testvéreitől egy-egy mókát. Egy ünnepi alkalommal a novíciusoknak meg a fiatalabb testvéreknek asztalokat és székeket kellett az ebédlőbe hordaniuk. Közben odament a már beteges Mainrád testvér, és segíteni akart ő is. Amint így két-három széket fáradtsággal hurcolt, egyik testvér odaszólt hozzá: „Igen, Mainrád testvér, most már nagyon késő, korábban dolgozott volna.” Valamennyinek, kik hallották, nevetniük kellett ezen a tréfás megjegyzésen, Mainrád testvér pedig bölintott és barátságosan velük mosolygott, mintha azt akarta volna mondani: „Hát igen, ez tulajdonképpen igaz.”

Hogy másokról szeretetlenül beszéljen vagy gondolkozzék, ez Mainrád testvérnél nem fordult elő. A hibákat és gyarlóságokat a szeretet köntösével takarta be, sőt mások vétségeit, botlásait is tudta mentetni. Másoknak a jó hírnevét sohasem sértette meg.

A szenvedő testvérekhez mindig különösképpen vonzódott; ahol csak tudott, mindenütt segített rajtuk, vagy ha lehetetlen volt ez, legalább szíves részvételének adta jelét. Ha a konyhán nézte a konyhatestvéreknek azt a nagy munkáját, mellyel a konyhai szolgálat járt, elhaladva mellettük, egyik vagy másiknak odasúgta a fülébe: „Ó, legyetek csak türelmesek, minden elmúlik, csak az örökkévalóság nem.” Előfordult, hogy reggel 4 órakor már a betegszobába futott és a betegeknek virrasztó testvértől megkérdezte, nem lehetne-e valamiben segítségére. Általában minden pillanatot felhasznált az imádságra és szeretetszolgálatra. Bár ő maga is nagyon szenvedett már és gyenge volt, mégis ahol csak tudott, segítségére volt a beteg Haas Fülöp testvérnek. Egyszer e betegvirrasztásnál rosszul is lett és majdnem összeesett, csak a beteg Fülöp testvér térítette magához egy kis friss vízzel.

Az előjárók iránt mindig nagy tiszteletet és szeretetet tanúsított, mert Isten helyetteseit látta és becsülte bennük. Az előjárókról rosszállólag beszélni olyasvalami volt, ami Mainrád testvérnél soha elő nem fordult.

Legnehezebb szerzetesi fogadalom a tökéletes belső és külső *engedelmesség*. Az egyéni akarat alávetésének ezt az áldozatát – valamennyi feljebbvaló és előjáró tanuskodása szerint – mindig egyformán készséges szívvel és örömmel hozta meg. Csalódásnak vagy kedvetlenségnek a legkisebb sötét nyoma sem volt nála észlelhető még a legnehezebb feladatok és parancsok teljesítése közben sem, még kevésbé a rosszkedvnek vagy zúgolódásnak. Mindenki tudta jól: Mainrád testvérre mindenféle helyzetben, mindenegyes feladatnál lehet számítani. Csak az engedelmesség tudta izzó buzgalmát és igyekezetét a megsokszorozott vezeklési gyakorlatokkal szemben visszatartani és megfékezni; és ő ezt az Istennek tetsző áldozatot teljességgel és tökéletesen meghozta.

Türeleme és Istenre hagyatkozása nem engedte meg, hogy valaha is panaszkodjék. Egészségéért, bár az utolsó húsz évben igazán szenvedő beteg volt, nem túlságosan aggódott, hanem azt mondta: „Az Úristen majd csak megtalál, ha itt lesz az időm.” „Ó, most kell valaminek jönnie, hogy az Úristen el tudjon engem vinni” – jegyezte meg egyik nap, amikor köhögése és általános rosszulléte miatt nagyon szenvedett. 1923. július 12-én megint nagyon erős reumatikus fájdalmai voltak a lábában. Lehetett látni, hogyan vonszolta magát ennek ellenére a templomba nagy fáradtsággal. Utolsó éveiben szemei időről-időre erősen bedagadtak, és ez nagy fájdalmat okozott neki, de soha egy szót sem szólt erről. Az is nagyon fájt neki, hogy kissé nehezen járó nyelve miatt a ministrálásnál már nem tudta a szavakat tisztán kiejteni és gyakran mentegetődzött és bocsánatot kért a paptól.

Az igazi *jámborság* szellemétől áthatva Szent Benedek hűséges tanítványát az az istenszeretet töltötte el, mely a rendalapító szavai szerint kizár minden szolgai félelmet. Ha közben egy ember megátalkodottságáról vagy a pokol büntetéseiről beszéltek, megtörtént, hogy valósággal megremegett, összecsapta kezeit és felkiáltott: „Ó, csak ezt nem, csak ezt nem!” De feltehetjük azt, hogy ő inkább másokat féltett; az ő félelme hódolat volt Isten magasztos fensége előtt és gyermeki félelem, nehogy a végtelenül jó Atyát megsértse.

Szokása volt, hogy minden eseményt, nagyot és kicsit, a legjelentéktelenebbet is, a hit világánál tennészetfölötti szempontból nézzen. Amikor 1922 augusztusában nagy földrengés történt Ázsiában és egyébként is mindenfelől gyász hírek érkeztek, egészen megindultan így vélekedett: „Ez az Isten figyelmeztető ujja, hogy a világ ismét jobban higgyen az örök igazságokban.” De a legkisebb teremtmény is, a kis virág, melyet útközben szakított s melynek szemlélésébe belefeledkezett, a kis madár az ágon, melynek énekét, mint Szent Ferenc, gyermeki örömmel figyelte, a Teremtőhöz emelte gondolatait. El lehet róla mondani, hogy úgyszólván mindig Isten jelenlétében járt és valóra vált benne az Üdvözítő szava: Szünet nélkül imádkozzatok!

Mainrád testvér nagyon buzgó volt. Egészen öreg koráig a legerősebb téli hidegben is fél 5-től 7-ig, gyakran 8-ig maradt a templomban. Az engedelmesség nevében arra kellett kényszeríteni, hogy legalább egy félóra meleg szobába menjen. Miként fiatal korában szeretett már 4 órakor ministrálni, úgy később engedélyt kapott arra, hogy fél 5-kor a szentmisen jelen lehessen a kegykápolnában, és ez majdnem mindennapi szokásává lett egészen halálos betegségéig.

Egész különösen szerette a keresztúti ájtatosságot. Ez nála nemcsak csendes elmélkedés és mély elmerülés volt az Úr szenvedésébe, hanem könnyörgés, küzdelem is egy bizonyos kegyelemért, valamiféle ember szorult helyzetéből való szabadulásáért, egy bűnös megmentéséért és megtéréséért.

A munkánál, melyet Isten szolgálatának tekintett, pontosan megtartotta a kolostori hallgatagságot. Ha közben utasításokat, felvilágosításokat kellett adnia, halkan és barátságos szavakkal közölte mondanivalóját, azután folytatta csendes társalgását Istennel.

A napi üdülés idején és az évi háromnapos szabadság alatt is, amikor vidámnak és barátságosnak mutatkozott, szeretett időről-időre felkeresni egy csendes kis helyet, hogy imádkozzék és szívesen tette ezt egyik vagy másik testvérrel közösen is. A kolostor egyik alkalmazottja beszélte el később, hogy amikor Mainrád testvér találkozott vele, mindig olyan barátságosan mosolygott; megszólítani azonban sohasem merte, mert jól látta, hogy állandóan imádkozik. Különösen a szabadság idején zarándokolt el Mária hű szolgája nagyon szívesen a Fájdalmas Anya szentélyéhez, Euthalba. Szívét gyengéd Mária-szeretet hevítette. Amikor betegessége az utolsó években némiképpen akadályozta a munkában, így nyilatkozott: „Legalább imádkozzunk, ha már az ember mást nem tud tenni és semmire sem használható többé!”

Áhítata és jámborsága azonban nem volt színlelt, mesterkéltné, fejlődő vagy komor. Másrészt pedig nem csúszott bele az önkeresésnek és önérdéknek semmi árnyéka sem. Miként szorgos munkájával, úgy imádságával is segítségére akart lenni mindenkinek. Imádkozott szerzetestestvéreiért, különösen olyanokért, akik azt hitték, hogy a felhalmozódott munka miatt lelki gyakorlatokra kevés időt tudnak fordítani. Jótevőinek áldást kérő könyörgésével tízszeresen fizetett meg minden szolgálatot, minden szívességet. Imádkozott az ellenségekért – személyes ellensége neki ugyan nem volt. Imádságába foglalta az Egyház minden ügyét, de nem feledkezett meg a tisztítózban szenvedő elköltözött lelkekről sem.

A szabadidőt, mely vasárnap rendelkezésére állt, leginkább a templomban töltötte. Ilyenkor aztán, ha azt gondolta, hogy egyedül van, hallani lehetett, amint bensőségesen és megindulva vette ajkára Jézus legszentebb Nevét és sóhajtozva verte mellét. Szentáldozás után sem tudta ezt egészen elhagyni, és aki áldozáskor mellette térdelt, gyakran hallhatta bensőséges fohászadását: „Jézus, Jézus, Jézus!” Ha keresztülment a kolostor folyosóján és azt gondolta, hogy nem veszik észre, megcsókolta a kezét és odatartotta a fészület lábsebéhez, vagy a kereszt fáját csókolta meg nagy tisztelettel.

Nem lehetett ezért csodálni, ha sok testvér teljes bizalommal ajánlotta magát imádságába és sikereit az ő közbenjárásának tulajdonította. Az ő életében és munkásságában mindenki a keresztény erények fénylő példaképét látta. És így érthető az is, hogy halála után – ezt már most megjegyezzük – sokan könyörögtek hozzá, kik közelebbről ismerték és erősen hitték, hogy közbenjárása által természetfölötti segítségben részesülnek.

4. Boldog befejezés

Több mint 50 évet töltött Mainrád testvér kolostori magányban és munkát kedvelő tevékenységben. De már évek óta testi bajok és betegeskedések kísérték életét; a kis ember munkavágya és akaraterije azonban mindezt le tudta győzni és jórészt el tudta rejteni. 1923 Úrnapján nagy gyomorfájdalmi voltak, de mégis résztvett a körmeneten; a keresztutat akarta járni az Üdvözítővel. De a legszívósabb ellenálló erőt is legyőzte lassankint az öregkor és a betegség.

1924 júliusában előre érezvén közeli halálát, meglátogatta utoljára a Sion-hegy kolostorában unokahúgát, Eugster Filoména nővért és elbúcsúztak egymástól erre az életre. Két egyforma gondolkozása lélek volt, földi életpályájukat is hamarosan egymásután befejezték.

Amikor fogadalmi jubileuma már nem messze volt (1925. szept. 5-én lett volna fogadalomtételének 50. évfordulója), egyik testvér előre gratulált neki örömnapihoz. Mainrád testvér azonban mosolyogva ezt gondolta: „Én akkor már az égben jubilálok.”

1925 június elején erős köhögés fogta el és nagyon kinozta. Az a kevés életerő, ami a 77 éves emberben még volt, egyre fogyott. Állandóan a szobában, majd az ágyban kellett maradnia. A betegség rosszabbra fordult és komoly aggodalmakat keltett környezetében. Csak ő maradt mindig nyugodt és megelégedett, sőt fájdalmas állapota ellenére egyenesen vidám. Soha, de sohasem vette nála észre senki a türelmetlenség legkisebb jelét sem. Az egyik testvér látogatása alkalmával ezt mondta neki: „Mainrád testvér, az ön egészségi állapota elég komoly.” „Ó, ott fenn az égben is szép” – hangzott nagyszerű válasza. Azután szívének egész bensőségével, áhítatával, örömkönnyek közt folytatta imáját: „Jézus Szíve, szeretlek Téged, mert Te előbb szerettél engem; Mária, reménységünk, légy kegyes irántunk!”

A testi fájdalmak mellett lelki megpróbáltatások sem hiányoztak életéből. Mint más Istentől kedvelt léleknek, neki is már régebben sok nehéz kísértésben volt része és ezek öregkoráig üldözték. Most élete utolsó napjaiban újra visszatértek. Egyszer, ő bizonyosnak vette, éjszaka kinyílt cellája ajtaja, és egy hang odakiáltotta neki hangosan: „El vagy veszve!” A kísértő szavára megijedt; lelkivezetőjének vigasztaló szavai azonban megerősítették benne Krisztus elégtételi érdemeibe vetett bizalmát, melyet alapjában sohasem veszített el. Nagy örömmel fogadta a haldoklók szentségeit és az Egyház egyéb vigasztalásait.

Úrnap nyolcadának vasárnapja volt, 1925. június 14-e, mikor érkezett Mainrád testvér halála napja; erre jól előkészült. Reggel utoljára magához vette az isteni Megváltót a szentáldozásban. Egész nap többnyire karosszékében ült, mert nagyon nehéz volt neki a lélegzés. Állapota estefelé egyszerre rosszabbra fordult. Szíve a gyógyszerek használata ellenére teljesen felmondta a szolgálatot. Egynegyed 8-kor lélekharang hívta a testvéreket cellájába, ahol Mainrád testvér csendesen ült karosszékében. Egyszer csak felemelte fejét és szeméit, majd ismét lehajtott és csakhamar kilehelte lelkét minden halálküzdelem nélkül szelíden és nyugodtan. Valóban nem lehetett nehéz a halál annak, kinek élete Szent Pál szavai szerint már idelent égben járás volt.

Valóban ötven aranyév volt ez, melyet az elköltözött a kolostorban töltött. Jámborságát egyáltalán nem vitte soha piacra, de aki csendes, visszavonult életében megfigyelte, annak ugyanazt lehetett és kellett gondolnia és mondania, amit az emberek Parzhami Szent Konrádról mondtak: „Ez igazi jámbor ember!” Kolostora előljáróinak egyike ezt a nagyszerű bizonyítványt állította ki róla: „Mainrád testvér mindig olyan kedves volt és jóságos, oly alázatos és szerény, oly barátságos és jóindulatú, hogy én az isteni Megváltót, ahogy a földön járt, nem tudom magamban másképp elképzelni.” Amikor egy kiválóan buzgó angol

szerzetesnek, ki minden évben megfordult egy kis időre Einsiedelnben és Mainrád testvérrel itt-ott találkozott, tudomására hozták Mainrád testvér halálát, keresztet vetett magára és szent komolysággal jegyezte meg: „O a holy man!” (Ó, az szent ember volt!) És ma nagy számmal vannak a megboldogultnak tisztelői, kik határozottan hiszik, hogy különböző bajaikban az ő közbenjárására nyertek segítséget.

A szerény Mainrád testvér így csak megerősíti állításunkat: a szentek nem halnak ki.

5. Néhány adat Isten szolgájának halála utáni időből

Életszentségétől indítva, de egyúttal a hívők kívánságára is, 1939 tavaszán a kolostor apátja mint ordinarius főpásztor megindította az előkészítő eljárást Mainrád testvér boldoggáavatása érdekében.

1939. április 28-án volt ezen előkészítő eljárás első ülése és 1940. május 17-én a 86-ik üléssel befejeződött. Ugyanazon időközben lefolytattak két további bírósági vizsgálatot is Isten szolgájának irataival és azzal kapcsolatban, hogy „eddig nyilvános tiszteletben nem részesült”.

1940 őszén az előkészítő eljárás, úgyszintén az említett másik két vizsgálat ügyiratait átadták Rómában a Szerartások Kongregációjának.

1941. május 17-én a Szerartások Kongregációja Isten szolgájának iratait ünnepélyes ülésen elfogadta.

1941. augusztus 18-án Staub Ignác apát mint ordinarius, hozzálatott Isten szolgája, Eugster Mainrád testvér hamvainak felemeléséhez, Mainrád testvér ezideig mint a kolostor többi tagja, abba a közös sírboltba volt temetve, ahová a temetés idején kívül senki sem léphetett be. A hívők azonban nagyon kérték, hogy Mainrád testvér sírjánál imádkozhassanak. Ezt a forró kívánságot kellett most teljesíteni.

1941. szeptember 18-án összegyűlt a kolostori család, konvent a gyóntató kápolnában Isten szolgájának értékes hamvai körül. Négy laikus testvér tiszteletteljesen felemelte a koporsót és ünnepélyes menetben a szerzetesek zsoltáréneke mellett vitték át a kolostor templomába. A pontifikális requiem (főpapi gyászmise) közben a nagy kupola alatt nyugodott a ravatalon. Az ünnepséget megtisztelte jelenlétével több magasrangú főpap, prelátus. Szent Gallen püspöke, dr. Meile József őnagyméltósága, Mainrád testvér szülőhelyének megyéspüspöke, beszédet intézett a néptömeghez az ünnepség fontosságáról. Isten szolgájának néhány unokaöccse és unokahúga jelen volt az átvitelen és nagyon boldogok voltak, hogy nagybátyjuk díszkíséretében résztvehettek.

Mainrád testvér mindig hű és bensőséges tisztelője volt az Isten Anyjának. Élete végén is, bár beteg volt és gyenge, szinte vonszolta magát a kegykápolnába, hogy szeretett Anyjánál imádkozzék és áldozhassék. Illő volt tehát, hogy második sírhelye egészen a kegykápolna közelében legyen, hogy így ismét Anyjánál lehessen.

A patrocínium-oltár előtt, a kegykápolnától jobbra, készült el számára az új sír. Oda kísérte a menet az értékes hamvakat. Az apáti beszentelés után lassan leeresztették a koporsót a sírba. A sírkövet e felirat díszíti: „Itt nyugszik Krisztusban Isten szolgája, Eugster Mainrád testvér, 1848–1925.”

A virágokkal díszített sír előtt majdnem állandóan térdelnek jámbor imádkozó lelkek. És közelről és távolról egyaránt jönnek emberek kéréseikkel az ő mennyei segítőjükhöz. Ismerik szeretetét és jóságát, mely sok emberen segített már. És amikor bensőségesen imádkoznak Mainrád testvérhez, mindannyiszor elmennek a kegykápolnába is. A hűséges szolga elvezeti tisztelőit a kegyelmek Anyjához és valamennyiükért közben jár Nála.

KIVONAT

Szent Gallen püspöke, dr. Meile József őnagyméltósága beszédéből,

melyet Isten szolgája, Eugster Mainrád testvér hamvainak átvitele alkalmával 1941. szeptember 18-án mondott.

A boldoggáavatási eljárás egy bizonyos időpontjában megkívánja az egyházigazgatás a sír megnyitását. Ezen alkalommal gondoskodás is történik arról, hogy a hamvak elő legyenek készítve arra a tiszteletre, melyet az Egyház engedélyez az eljárás szerencsés befejezése után. Az Egyház úgy intézkedik, hogy a megboldogultat az előkészítő eljárás megkezdése után Isten szolgájának lehessen nevezni. Ha meg is indul ezáltal a különös tisztelet, az nincs még megengedve, hogy a jámbor lelket boldog vagy szent tiszteletében részesítsék.

Az Einsiedeln-i Mária-kegykép

A vallásos buzgóság jelenségeinek, melyek a népben egy boldoggáavatási eljárással kapcsolatban megnyilvánulnak, sajátos jellegük van. Két okra vezethetők vissza: a jámbor földi élet megcsodálása és a jóságos mennyei segítség várása.

Micsoda nagy vonás van mármost Mainrád testvér életében. Semmi más, mint mélységes jámborság: bensőséges önátadása Istennek az imádságban, áldozatkész és fáradhatatlan munkásság Isten dicsőségére, vidám türelem a nehézségekben és betegségben, teljes bizalom a Gondviselés vezetésében, állandó Istennel való egyesültség.

Mi megszoktuk, hogy mások imájába ajánljuk magunkat, olyanokéba, kiket nagyon jámboroknak ismerünk. A hit arra tanít bennünket, hogy ilyen jámbor lelkek haláluk után is segítségükre lehetnek embertársaiknak. Az a szeretettel teljes érzület, melyet Mainrád testvér mindig is mindenki iránt tanúsított, bizonyára megmarad az égben is. Ilyen testvértől nem tudunk elválni, ha meg is hal, hanem elkísérjük a jámbor lelket az örökkévalóságba, hogy segítségét el ne veszítsük.

Ha egy lelket az Egyházban szentté akarnak avatni, akkor maga az Isten nyúl bele az ügybe csodákkal. Az Egyház szentjei Isten kegyelmi ajándékai és ezért nekünk imádkoznunk kell és imádkozni akarunk. Isten szolgája Mainrád testvér: kegyelmi ajándék, mellyel az einsiedelni kegyelmek Anyja meg akar minket örvendeztetni.

6. Mennyei segítő

Mainrád testvér már életében sokaknak jóakaró segítője volt Istenbe vetett rendületlen bizalmával és fáradhatatlan imádságos buzgóságával. Egyik testvér mondotta róla: „Olyan szép valami volt az érintkezés övele. Maga volt a megtestesült szolgálatkészség. Éjjel-nappal ugrott volna, hogy szolgálatokat tegyen; de ez természetes is, hiszen ő szent volt.” Valóban öröm és gyönyörűség volt számára, hogy embertársaival jót tehet. Segíteni, jót tenni: ezt akarja most is az égből. Bizonyítja az a sok imameghallgatás, melyek az ő közbenjárására történtek és folytonosan történnek. Hisz ezekről máig négyezren felül érkezett már jelentés.

Ilyen imameghallgatások közül akarunk a következőkben néhányat felsorolni.

Isten szolgájának képe

Egy fiú fafűrészelés közben a térdkalácsát össze-visszavagdalta. Kórházba szállították. Az orvosok mérgezés okozta komplikációktól féltek. Általános volt az a meggyőződés, hogy a fiú legjobb esetben merev lábbal ússza meg.

A betegápoló nővér Mainrád testvérhez folyamodott és képecskéjét a beteg ágyába tette. Mi csak csodálkozni tudtunk azon, amikor láttuk, hogy a fiú egyszerre egészen nyugodt lett. Megkezdődött a gyors javulás és rövid idő múlva gyógyultan bocsátották el a kórházból. Mintha semmi sem történt volna, ismét tehetett gyalogtúrát és kerékpározhatott.

Kr. E.

*

A mi fiúnk – így szól egy jelentés – súlyos betegen feküdt vesemérgezésben. Az orvosok ítélete szerint állapota majdnem reménytelen volt. Ekkor bizalom ébredt bennünk Mainrád testvér iránt, és képecskéjét a beteg mellére tettük. Csodálatos! A rohamok ettől az órától kezdve lassankint csökkentek és csakhamar egészen megszűntek a nélkül, hogy visszatértek volna. Fiúnk azóta egészséges és az elszenvedett betegségből semmit sem érez már.

*

Egy fiú hazament a fogorvostól és rettenetes fogfájása volt. A fogorvos labdacsokat adott neki a fájdalom ellen, de azok semmit sem használtak és minden más szer is csütörtököt mondott. A fájdalom tartós volt és rettenetes. Ekkor Mainrád testvér képecskéjét és ruhaereklyéjét tette a fájós helyre és a fájdalom néhány perc múlva teljesen megszűnt.

F. Z. B.

*

Egy asszonynak hosszú idő óta nagy daganat volt a kezén. Nem segített semmiféle szer sem. Bár semmi fáradságot nem sajnáltak az orvosok, a dolog mégsem fordult jobbra. Az asszony egyébként nem volt valami nagyon jámbor. E bajban azonban mégis visszaemlékezett Mainrád testvér egy kis képére, melyről már sokat hallott. Bízott benne, hogy ez tudna most még rajta segíteni. Nagy bizalommal tette a kis képet kezére. És lám, ettől kezdve apadt a daganat és csakhamar semmi bajt sem érzett többé. A hálás asszony megtanult ismét imádkozni.

*

Egy fiúnál nehéz vakbél-műtét vált szükségessé. A beteg állapota az orvos kijelentése szerint nagyon veszélyes volt; a legrosszabbtól kellett tartani. A műtét után valóban beállt a várt komplikáció: gennyes hashártyagyulladás lépett fel.

Ekkor a betegápoló nővérek azt a tanácsot adták a betegnek, hogy imádkozzék bizalommal Mainrád testvérhez. „Neki adtuk a kis képet, mi magunk pedig közben Mainrád testvérhez egy kilencedet ígértünk. Erre a genny meglepő gyorsasággal gyűlt össze és már a következő napon könnyen el lehetett távolítani. Míg másoknak hasonló esetekben három hónapi kórházi tartózkodásra van szükségük, a fiút már három hét múlva egészségesen elbocsáthatták.”

H. S. R.

*

Egy asszony gyulladást kapott az egyik lábán. Kenőcsök és borogatások semmit sem használtak. A gyulladás mindig erősebb lett és rosszindulatúbb. Ekkor Mainrád testvér egy kis képet tették a megvörösödött helyre. A gyulladás erre csakhamar eltűnt.

*

Tályog a hónaljban. Az egész kar erősen megdagadva. Az orvos kórházi kezelést ajánl. A férfi nagy fájdalmában Mainrád testvérhez imádkozik és a kis képet a beteg karra helyezi. A fájdalom csakhamar csökkennek, a gyulladás és daganat rövid időn belül eltűnik.

*

Egy pap éjjel hirtelen makacs, heves fájdalmat érez egyik lábában. Attól félt, hogy másnap reggel a szentmisét sem tudja bemutatni. De Mainrád testvérnek segítenie kell. Teljes bizalommal tette rá a kis képet. Közvetlen következménye ennek az lett, hogy a fájdalom rendkívül erősen fokozódott. Ez azonban alig egy negyedóraig tartott. Azután minden elmúlt, a fájdalom nem tért többé vissza.

*

Egy leány nyakfájdalommal betegedett meg. Azt írja: „Angina jelentkezett keléssel és a nyakam rövid időn belül oly erősen megdagadt, hogy csakhamar nem tudtam sem enni, sem inni. Egyik reggel kijelentette nekem az orvos, hogy ilyen esetekben nem lehet mást csinálni, mint megvárni, míg a kelés megéri és akkor lehet csak a műtétet elvégezni. A nap folyamán olyan rosszra fordult a dolog, hogy a legnagyobb fáradtsággal tudtam már csak lélegzeni, meg nyelni.

E bajomban Mainrád testvérhez imádkoztam, és megígértem, hogy ha másnap reggelig ismét tudok nyelni, akkor segítségét nyilvánosságra hozom. Estefelé fél 5 órakor kaptam egy kis képet ruhaereklével. Bizalommal helyeztem a vánkos alá. Fél 6 órakor észrevettem, hogy a kelés felfakadt és néhány perc múlva úgy éreztem, hogy megszabadultam ezen aggasztó bajtól. Ismét tudtam fájdalom nélkül nyelni és ittam egy csésze tejet. Egész éjjel jól aludtam és reggel, ahogy szoktam, ettem, ittam. Meggyógyultam.”

B. L. B.

*

„Közlöm Önnel, hogy hangom, melyet egy betegség következtében teljesen elvesztettem, Mainrád testvér kis képének bizalomteljes használata által annyira rendbejött, hogy ismét tudok eléggé hangosan és minden erőlködés nélkül beszélni. A fájdalmak is a nyakban majdnem egészen elmúltak.

Ezt a javulást annál is inkább Isten szolgálja közbenjárásának tulajdonítom, mivel az orvosok kevés reményt nyújtottak; a hangszalagnak ugyanis megsérült egy idege. Meg voltam győződve, hogy senki más nem tud rajtam segíteni, csak a jó Isten. Ezért fordultam szívből Mainrád testvérhez és bizalmam fényes jutalomban részesült. A nyilvánosságra hozást megígértem.”

S. L. Sch.

*

„Egyik este gyermekünket hirtelen heves fejfájás és nagy fáradtság lepte meg. Másnap egész nap eszméletlenül feküdt az ágyban rettenetes fájdalmak között. Az orvosok kijelentették, hogy a gyermeknek nyakszirtmerevedése van.

Aggodalmamban Mainrád testvér kis képét tettem a fejére és teljes bizalommal ajánlottam fel Isten szolgájának. A betegség meglepően jól folyt le, úgyhogy az orvosok is csodálkoztak rajta. Néhány nap múlva a gyermek egészen meggyógyult.”

*

„Kötelességemnek érzem, hogy e sorokat írjam Önnek hálául a jó Mainrád testvér csodálatos segítségéért.

November végén hirtelen heves vesegyulladás kaptam magas lázzal. Az orvos rögtön a kórházba akart szállíttatni. A betegség nagyon komoly volt.

Utolsó pillanatban Istenben boldogult Mainrád testvérhez folyamodtam. Szívből és áhítattal imádkoztam hozzá és egy kis képet tettem a fájó helyre és e közben teljes bizalommal reméltem a gyógyulást.

Szívből fakadó könnyörgésemet nagyon gyorsan meghallgatta. Estefelé csaknem egészen elmúlt a láz és fájdalmat majdnem semmit sem éreztem többé. Mikor másnap jött az orvos, nagyon elcsodálkozott javulásomon. Nem tudta magának megmagyarázni, hogy történhetett ez. Két nap múlva már ismét felkelhettem és azóta egészen jól vagyok. Egyáltalán semmit sem érzek már. Meg vagyok győződve, hogy a jó Mainrád testvér segített rajtam. Egyedül neki köszönhetem hirtelen gyógyulásomat.”

*

Egy leánynak vigyázatlanságból annyira meggennyesedett a karja, hogy az orvos nagyon aggasztónak minősítette a bajt. Azt mondta, hogy vérmérgezés veszélye forog fenn.

„Egyik napon, – beszéli el lelkipásztora – amikor a fájdalmak egyre fokozódtak, Mainrád testvérnek egy kis képét adtam neki azzal az utasítással, hogy tegye a vánkosa alá. Éjfél felé a fájdalmak hirtelen megszűntek minden más segítség nélkül, úgyhogy a karját minden irányban tudta fájdalom nélkül mozgatni. Néhány nap múlva azt az értesítést kaptam, hogy a sebek is gyorsan begyógyultak.”

P. B. St.

Segítség lelki ügyekben

„Nagy örömmel jelenthetek Önnek – írja egy betegápoló nővér – Mainrád testvértől egy csodálatos imameghallgatást. Van egy 60 éves betegünk, aki itt reménytelenül fekszik. Két hónap óta van kórházunkban. Kb. három héttel ezelőtt majdnem megfulladt. Kötelességünknek éreztük, hogy figyelmeztessük a legrosszabbra és kérjük arra, hogy gondoskodjék lelkéről.

Ő azonban ezt határozottan visszautasította és kért bennünket, hogy többé ne háborgassuk. Ő már ifjúkora óta nem gyakorolta vallását és most sincs rá szüksége. E bajban mi nővérek 14 nappal előbb könyörgő kilencedet kezdtünk Mainrád testvérhez. Mária szeplőtelen fogantatása ünnepén biztatást éreztem, hogy beszéljek a betegnek hitünk és vallásunk szépségéről. És csodálatos: máris nagyon sok megértést és érdeklődést tanúsított, és végül azt mondta nekem, hogy mindent meg akar magában fontolni.

Másnap este – ez kilencedünk utolsó napja volt – hivatott engem. Kijelentette előttem röviden, hogy mindenre kész, tegyek úgy, ahogy akarom és amit akarok. Így hivattam ma hozzá egy papot, aki biztosan állította, hogy a súlyos beteg megindító áhítattal fogadta a szentségeket. Most teljesen boldog. Mainrád testvér csodálatosan segített rajtunk.”

S. A. Pf.

*

„Teljes szívvel szeretnék a jó Mainrád testvérnek köszönetet mondani – írja egy boldog anya. – Fiam, kit az ő közbenjárásába és oltalmába ajánlottam, saját maga és a mi megelégedésünkre nagyon megváltozott. Nem tudom eléggé megköszönni a jó Istennek, hogy figyelmessé tettek Mainrád testvérré.”

*

Egy misszió alkalmával a papot egy öreg beteg asszonyhoz vezették, ki már régóta nem gyónt. A missziós pap így beszéli el: „A plébános és én húsvéthétfőn látogattuk meg. Reméltem, hogy rá tudom venni a gyónásra. Beléptünk a házba. Azonban, sajnos, a betegnek látogatója volt, és így természetesen nem szólhattam a gyónásról.

Gondoltam most magamban, segítsen Mainrád testvér, mégpedig úgy, hogy a beteg maga kezdjen a gyónásról beszélni és jelentse ki, hogy kész arra. Egyelőre semmi sem történt. Azonban mikor felálltunk és elbúcsúztunk, a beteg hirtelen így szólt kíséremhöz: „Plébános úr, én szeretném aztán még a húsvéti gyónásomat is elvégezni.” Másnap meggyóntattam és megáldoztattam. Köszönet a jó Mainrád testvérnek feltűnő segítségéért.”

S. B. Sch.

*

„Volt egy vöm, akit goromba, nyugtalan és műveletlen embernek ismertem meg. Kedves gyermekem miatt érzett rettenetes fájdalmamban a kedves Mainrád testvérhez folyamodtam. Már négy hónapja mindennap rá bízam a vömet. És mostanáig csodálatosan segített. Erősen hiszem, hogy Isten szolgálja továbbra is segíteni fog, úgyhogy a vöm egészen más ember lesz.”

B. B. S.

*

„Adományt küldök Önnek szentmiséért. Hálás vagyok a kedves Mainrád testvérnek, hogy leányom gondolkozása megváltozott. A nyilvánosságra hozást megígértem.”

Segítség kilencedikkel

„Nővéremnek – így szól a jelentés – merevgörcse volt. Nagyon aggódtunk életéért, mert hét gyermek anyja. Elvégeztük a betegért azt a kilencnapos ájtatosságot, mely a kis képen jelezve van. Nővérem már a kilenced alatt feltűnő segítségben részesült.”

*

Egy szerzetesnővérnek a keze tövén kelevénye volt. Gondos ápolás és különféle gyógyszerek ellenére sem lehetett azt eltávolítani. Ekkor a nővér kilencedet végzett Mainrád testvérhez. „Mainrád testvér, – így szólt hozzá – ha szent vagy, akkor gyógyítsd meg a kezemet.” A kilenced nyolcadik napján eltűnt a nagy kelevény és csak a forradás maradt meg.

P. P. I.

*

Az orvosok ítélete szerint egy asszonyon műtétet kellett volna végezni nagy belső daganata miatt. A műtétet azonban nem tudták végrehajtani, mert a daganat igen nagy volt. Az asszonynak erősen megdagadtak a lábai. Az orvosoknak már semmi reményük sem volt. E végső szükségben az asszony kilencedet kezdett Mainrád testvérhez. Csodálatos! A kilenced alatt javulás állott be és a boldog lélek elhagyhatta csakhamar a kórházat.

*

Egy alkalmazottnak a nagy megerőltetéstől tüdőrepedése lett. E mellett nagy vérvesztéséget is szenvedett. S most kilencedet végzett Mainrád testvérhez. Még mielőtt befejeződött volna a kilenced, megszabadult minden bajtól.

*

Egy 79 éves asszony majdnem minden erejét elveszítette és közel volt a megvakuláshoz. Bizalommal telve kilencedet végzett Isten szolgájához, Mainrád testvérhez. Ezt írják róla: „Mainrád testvér meghallgatta őt, mert most ismét tud olvasni szemüveg nélkül.”

*

„A kis N.-nek születése óta belső fájdalmai voltak. A vizsgálat eredménye: két lágyéksérv és bélfisztula. A család a kisfiúért kilencedet végzett Mainrád testvérhez. A kilenced nyolcadik napján feltűnően vidám lett és jókedvű; meggyógyult.”

*

Egy leány értesítése: „Anyám és nővérem súlyos betegen feküdtek. A családban közös kilencedet végeztünk értük Mainrád testvérhez. A hatalmas közbenjáró segített rajtunk: a kilenced alatt anyám és nővérem meggyógyultak.”

*

„Istennek legyen dicséret és hála! Mainrád testvér fényesen segített anyánkon, ki gutaütést kapott. Mi rögtön kilencedet végeztünk érte Isten szolgájához. A kilenced alatt eltűnt minden következmény és anyánk ismét egészséges lett.”

*

Egy idősebb személynek belső baja volt és ettől az orvos ítélete szerint csak műtét által szabadulhatott volna meg. Kilencedet végeztek érte az einsiedelni Istenanyához és Mainrád testvérhez. Már az első kilenced után meggyógyult a baj magától, műtét nélkül.

*

„Két évig rettenetes fejfájásban szenvedtem. Kikértem különböző orvosok tanácsát, de egyik sem tudott rajtam segíteni. Ekkor kilenceddel Mainrád testvérhez folyamodtam. A kilenced kilencedik napján megszabadultam a fejfájástól.”

*

Egy leány gennyes mellhártyagyulladásban feküdt. Az orvosok kételkedtek felépülésében. Ekkor kilencedet végeztek Mainrád testvérhez. A kilenced utáni napon az orvos ismét átvilágította a beteget. A röntgenkép azt mutatta, hogy semmiféle genny sem volt már benne. Az orvos elcsodálkozott és nem tudta ezt magának megmagyarázni. A leány a kórházat csakhamar elhagyhatta.

*

„Mirigyályogom volt. Olyan sok genny folyt ki, hogy az orvos azt gondolta, tüdővész vagyok. Ekkor adott nekem valaki egy kis képet Mainrád testvérről. Azután kilencedet végeztünk és annak negyedik napján hirtelen megszűnt a gennyesedés.”

*

„Egy súlyos vakbél-műtét után natfy életveszedelemben forogtam. Elláttak a haldoklók szentségeivel. Ekkor a betegápoló nővér kilencedet kezdett Mainrád testvérhez, aki csodálatosan megsegített. Egészen váratlanul bekövetkezett a javulás. Az életveszedelemből csakhamar megszabadultam. Most ismét jól vagyok, hála Istennek! Kérem a közzétételt.”

P. K. L.

*

„Nehéz szembajban szenvedtem és abban a veszélyben forogtam, hogy rövidesen megvakulok. A szemorvos kijelentette nekem, hogy műtét segítségével, ha sikerülne, annyira helyre lehetne hozni látóerőmet, hogy ki tudnék menni kíséret nélkül, az ösvényt és utat meg tudnám találni és a velem találkozó embereket fel tudnám ismerni.

E napon nehéz helyzetben a jó Mainrád testvérhez folyamodtam. A kegykápolnában két szentmisét szolgáltatam megdicsőüléséért és egy női kolostorban kilencedet végeztettem hozzá. Azonkívül személyesen megígértem, hogy Isten szolgájának megdicsőüléséért három hálakilencedet végzek.

Mainrád testvér csodálatosan segített rajtam, mert a műtét meglepően jól folyt le. Istennek legyen dicséret és hálál A nyilvánosságra hozást megígértem.”

*

N. úr a következőt jelenti:

„A falu orvosa és a kórházi orvosok vérfelbomlást állapítottak meg. Semmiféle házi vagy orvosi szer sem tudta makacs lázamat megszüntetni. A plébánosnak azt mondta az orvos, hogy engem már nem lehet megmenteni. Nővérem megkapta az értesítést, hogy az orvos gyógyíthatatlannak jelentett ki és legfeljebb hat hónapot ad még.

Hatheti betegeskedés után kilencedet kezdtem Mainrád testvérhez, aztán mindjárt egy másodikat is kapcsoltam hozzá. Attól a naptól fogva, amikor a második kilencedet kezdtem, nap-nap után felkelhettem és egyidejűleg a láz is kezdett lemenni. Még egy harmadik kilencedet is elkezdtünk és ennek ötödik napja óta egészen lázmentes vagyok. Az orvos azt mondotta nekem, hogy a vérfelbomlás rendszeren gyógyíthatatlan, és igazán jól tettük, hogy Mainrád testvérhez imádkoztunk.”

*

Egy boldog anya köszönetet mond Mainrád testvérnek, mert kétszer segített beteg gyermekén. „Mindkét alkalommal – írja – kilencedet végeztem többi gyermekemmel a betegért és mindkét esetben feltűnő segítséget tapasztaltam.”

*

Egy jelentés így hangzik: „Idült bajom volt és nagyon súlyos beteg voltam. Két kiváló orvos keresett fel és mindketten kijelentették, hogy ők már nem tudnak többé rajtam segíteni, az én bajom gyógyíthatatlan. És ekkor Mainrád testvérré gondoltam, kit jól ismertem és kinek élete nagy hatással volt rám.

Kilencnapos ájtatosságot végeztem Mainrád testvérhez és közben kértem őt, segítsen rajtam, hogy ismét egészséges legyek. És lám, 14 nap múlva teljesen egészséges voltam a két kiváló orvos ítélete ellenére, kik mindketten gyógyíthatatlannak minősítették betegséget. Szent igazság: Mainrád testvér feltűnően és csodálatosan segített rajtam.”

B. St. G.

*

„A boldogult Mainrád testvérnek szeretném ezen a helyen csodálatos segítségéért őszinte hálámot kifejezni.

Hét hónappal ezelőtt aggasztó szembaj lépett föl nálam és semmire sem tudott menni velem az orvosszer, sem az orvosi kezelés.

Amikor befejeződött a második kilenced, bajomban szemmel látható javulás állott be.

E néhány sor necsak hálámot nyilvánítsa, hanem legyen élénk biztatás is minden szenvedő számára. Nyilvánosságra hozást és adományt ígértem.”

*

„Egy baleset folytán zavarok álltak be hallóérzékemben. Ekkor Mainrád testvérhez folyamodtam, kilencnapos ájtatosságot végeztem hozzá és adományt ígértem neki

boldoggáavatásához. Most teljesen meggyógyultam s hallásom is olyan, mint azelőtt. Nyilvánosságra hozást ígértem.”

K. A.

*

„Már sok év óta kínozott egy rosszindulatú gyomorhaj. E télen annyira rosszabbodott az állapotom, hogy a legrosszabbtól féltünk. Az orvos gyomorfekélyt állapított meg. Semmit sem tudtam a gyomromban megtartani, és ezért rettenetesen lesoványodtam.

Ekkor egy kilenceddel az einsiedelni Istenanyához és a boldogult Mainrád testvérhez folyamodtam. Ígértem egy szentmisét a kegykápolnában a szeretett Istenanya tiszteletére és Mainrád testvér megdicsőüléséért.

Ettől az órától kezdve javult a baj és ma egészen megszabadultam tőle. A nyilvánosságra hozást megígértem. Hála legyen Istennek!”

*

„Tavasz óta gyakran nagyon heves fülfájdalmakkal szenvedtem. Egy ideig egy orvos kezelt, de eredménytelenül. Végül azt tanácsolta, hogy keressek fel egy szakorvost. Mivel ez nemigen volt lehetséges, egyelőre hólyagtapaszkodással igyekeztem enyhülést találni. A fülfájás azonban tovább tartott.

Ekkor kilencedet kezdtem az einsiedelni Eugster Mainrád testvérhez. Már az első kilenced alatt megkönnyebbülést éreztem. Mindjárt egy másodikat kapcsoltam hozzá, de még ennek befejezése előtt megszűnt a fülfájás és többé nem tért vissza.

Meggyőződésem, hogy megszabadulásomat ettől a fájdalmas és terhes bajtól Mainrád testvér közbenjárásának köszönhetem.”

*

„N. úrnak aggkori üszkösödés miatt le kellett vetetni a lábát. Félő volt, hogy a lábszáron mégegyszer műtétet kell végezni.

Elkezdtem akkor egy kilencnapos ájtatosságot a jó Mainrád testvérhez és adományt ígértem boldoggáavatásához. Csakhamar lényeges javulás állott be. A vér minősége ismét normális lett. Műtetre tehát nincs szükség. Istennek legyen hála!”

*

„Értesíteni akarom Önt, hogy Mainrád testvér engem csodálatosan megsegített. Egyik térdemmel baleset történt. Ekkor rögtön kilencnapos ájtatosságot végeztem Mainrád testvérhez, és megígértem a meghallgattatás közlését. Most valóban meggyógyultam.”

*

„Egy évvel ezelőtt nedves mellhártyagyulladásom volt. A víz nem akart eltávozni. Félő volt, hogy a tüdőt is megtámadja. Mainrád testvérhez folyamodtam, kilencnapos ájtatosságot végeztem. Megígértem a nyilvánosságra hozást, ha semmi más baj nem történik.

Minden jól ment, a tüdő sértetlen maradt és csakhamar elbocsátanak a szanatóriumból.”

*

„Nagy hála vagyok kötelezve a kedves einsiedelni kegyelmek Anyja és a boldogult Mainrád testvér iránt, mivel gyakran segítettek rajtam sürgős esetekben. Egész különösen tapasztaltam azonban segítségüket egy veszélyes bajban, mely egészen rossz következményekkel járhatott volna.

E bajban rögtön, csodálatos módon segítettek rajtam. Az orvos nagyon csodálkozott a rendkívüli, szerencsés fordulaton. Megígértem, hogy szentmisét szolgáltatok Isten szolgájának megdicsőüléséért. Hálából a kedves Istenanya és hű szolgája, Mainrád testvér iránt zarándokutat ígértem Einsiedelnbe, úgyszintén az imameghallgatás közlését.”

*

„Örömmel jelenthetek Önnek egy imameghallgatást boldogult Mainrád testvér közbenjárása által. Egy súlyos betegségben feltűnő gyorsan segített rajtam. Kilencnapos ájtatosságot és nyilvánosságra hozást ígértem. Hála a nagy közbenjárónak.”

H. K. Sch.

*

Egy asszonyon mellműtétet kellett volna végezni. Két orvos jelentette ki előtte, hogy a műtét feltétlenül szükséges. Kilencedet végez Mainrád testvérhez és a kilencedik napon a baj magától eltűnik. Másnap reggel kijelenti az orvos, hogy minden rendben van, műtétre nincs már szükség.

Segítség műtéteknél

Egy 72 éves papon vakbél-műtétet kellett végezni. Alig kezdték el a műtétet, máris észrevették, hogy a vakbél ki van lyukadva. A dolog tehát nagyon veszélyes volt. A műtétet végző orvosok egyike így vélekedett: „A beteg úgymint meghalt volna, ha nem végezték volna el rajta a műtétet.” A segédkező orvos aggódva szólt a betegápoló testvérhez: „Imádkozzék, hogy sikerüljön; ezt önnek az imádsággal kell rendbehozni.” A műtét sikerült. Csodálkozva mondta az orvos, hogy utána a pap hamarosan oly jól összeszedte magát, mint egy 20 éves.

*

Műtét előtt a beteget Mainrád testvér oltalmába ajánlották. Egy szentmisét szolgáltatott érte azzal a kéréssel, hogy Mainrád testvér dicsőüljön meg. A műtét alatt is imádkoztak Mainrád testvérhez.

Kórházból való távozása előtt ezt írja a meggyógyult: „Mindazok után, amit nekem mondtak, nem kételkedem, hogy Mainrád testvér Istennél lévő hatalmának köszönhetem gyógyulásom kegyelmét, melyet sokan egészen rendkívülinek mondtak. És joggal, tekintetbe véve a műtét nehézségét, koromat, gyenge szervezetemet és azon körülményeket, melyek közt a műtétet végezték. Mert a szív jól bírta és soha a legkisebb lázam sem volt.

Egész hátralevő életemben hálás leszek a jó Mainrád testvér iránt, kinek hatalmas közbenjárását magamon tapasztaltam. Dicsőítse meg az Isten egykoron az egész Egyház előtt alázatos és buzgó szolgáját.”

P. M. F.

*

Egy fiatalembernek régóta nagy belső fájdalmai voltak. „Föltétlenül szükségesnek látszott – jelenti – a műtét. Kérésemre négy szakorvos végezte rajtam a műtétet. Félóra múlva találtak három elmeszesedett mirigyet, ezek okozták fájdalmaimat. A műtét alatt egy óráig életveszedelemben forogtam és a lélegzést csak oxigénnel lehetett fenntartani. A szív számára kezdettől fogva még egy orvost alkalmaztak.

A műtét előtt Mainrád testvérnek ajánlottam magamat és mások is sokat imádkoztak hozzám. A műtét alatt is csendben sokat imádkoztam hozzám.

A nehéz műtét sikerült, és már az ötödik napon egy félóra kis segítséggel a karosszékre ülhettem. Már a 13-ik napon elhagyhattam gyógyultan a kórházat. Testsúlyom pontosan ugyanannyi maradt, mint volt a műtét előtt, jóllehet 1 1/2 liter vért vesztettem és hat napig nem ettem. A csodálatos segítséget az einsiedelni Kegyelmeke Anyjának és hú szolgálójának, Mainrád testvérnek tulajdonítom.”

O. H. S.

*

„Szívbeli köszönet a jó Istenanyának és hűséges szolgálójának, Mainrád testvérnek egy nehéz műtét szerencsés lefolyásáért.”

S. M. M.

*

Amerikából írják: „Egy súlyos műtét előtt naponként imádkoztam Mainrád testvérhez. És a műtét nagyon jól sikerült. Kérem a nagy segítség nyilvánosságra hozását.”

V. P. V.

*

Amerikából: „Fiamnak nagyon erősen fáj a füle. Az orvos azt gondolta, hogy műtéttel tudna talán segíteni. Mindjárt elkezdtem imádkozni Mainrád testvérhez és megígértem a nyilvánosságra hozást, ha elkerülhetjük a műtétet. Rövid idő múlva megszűnt a fülfájás műtét nélkül és azóta nem tért vissza.”

*

„Örömmel közölhetem Önnel, hogy Mainrád testvérhez végzett imádságom segítségével súlyos gyomor-műtét után meggyógyultam. Isten szolgálójának őszinte köszönetemet!”

Segítség minden várakozáson felül

„Közlöm Önnel, hogy feleségem boldogult Mainrád testvér közbenjárására súlyos lábfájdalmától feltűnően megszabadult.”

S. Sch.

*

Egy kisgyermeknek kétoldali tüdőgyulladásra volt. Az orvos nagyon veszélyesnek tartotta állapotát. A szülők ekkor Mainrád testvérhez folyamodtak. A betegség csakhamar jóra fordult és a gyermek megmenekült.

*

„Évek óta idült gyomorbajom volt és ezen az orvos véleménye szerint nem lehet műtéttel segíteni. Az év folyamán kétszer jelentkezett heves fájdalom és ez időnkint nyolc-tíz hétig is eltartott. Ezen idő alatt mindig a legszigorúbb diétát kellett tartanom. Tetterőmet és életkedvem ez bizony megbénította. Amikor rövid idővel ezelőtt megint jelentkezett a fájdalom, Mainrád testvérrre gondoltam, kinek szintén gyomorbaja volt. „Neki tudnia kell, – mondtam magamban – mi ez.” Teljes bizalommal kértem tehát, segítsen meg, hogy most ne tartson ez olyan sokáig. És valóban! Néhány nap múlva megszűnt a baj, és ismét úgy tudtam enni, mint máskor. Hálából ő iránta ez a közlés.”

E. K. Sch.

*

„Közlöm önnel, hogy Mainrád testvér megint segített. Apám 14 nap óta súlyos betegen feküdt az ágyban. A ft. plébános úr és az orvos azt mondták, hogy közeli a vég. Egyik péntek este az orvos és minden jelenlévő azt hitte, hogy most meg kell halnia.

Megígértem, hogy másnap reggel szentmisét szolgáltatok Mainrád testvér megdicsőüléséért és nyilvánosságra hozom, ha Mainrád testvér segít. És csodálatos! Apám még azon éjszakán jobban lett, néhány nap múlva pedig felkelhetett és most ismét jól van. Hálából írom meg ezt önnek, mivel Mainrád testvér oly gyorsan segített.”

F. M. L.

*

„Kétoldali tüdőgyulladásban betegedtem meg. A betegség második napján már részesültem a haldoklók szentségeiben. Az orvos és a betegápoló nővér kételkedtek felépülesemben.

Mainrád testvérhez folyamodtam és megígértem, hogy megdicsőüléséért két szentmisét szolgáltatok a kegykápolnában és az elhagyatott gyermekek számára alamizsnát adok. Csodálatos módon megsegített. Már 14 nap múlva elhagyhattam a kórházat és hazamehettem. A gyógyulás annál is inkább feltűnő volt, mert előrehaladott korban vagyok. Istennek és a boldogult Mainrád testvérnek dicséret és hála! A nyilvánosságra hozást megígértem.”

*

„Közölnöm kell Önnel, hogy a jó Mainrád testvér a nyár folyamán egy katonai ügyben, egy gyermek születésénél és egyéb kérésekkel kapcsolatban feltűnően megsegített. A nyilvánosságra hozást megígértem. Forduljanak minél többen bizalommal a jó Mainrád testvérhez! Szívbeli köszönetet mondok neki!”

*

„Örülök, hogy köszönetemet nyilváníthatom a következőkért. Másfél éve excémával szenvedtem és ez sem éjjel, sem nappal nem hagyott nyugodni. Egy kiváló szakorvos kezelte, de eredménytelenül. A bajnak még más bonyadalmai is lettek.

Most ismét a jó Mainrád testvérhez folyamodtam, aki már gyakran segített rajtam.

Bajom erre egészen nyomtalanul megszűnt. Három hónap elmúlt már és semmit sem észlelek belőle. Istennek legyen hála!”

*

„Influenza következtében izületreumás rohamot kaptam. Mivel régebbi években is voltam már e félelmetes betegségben, imádságomban teljes bizalommal fordultam a jó Mainrád testvérhez: járjon közben értem, hogy jelen betegségem hamarosan elmúljon. Az orvos egyáltalán nem remélte, hogy gyorsan megjavul. Azért egyik nap azt mondta nekem, hogy meg van már rendelve a gépkocsi és délután hazaszállítanak, mert semmi kilátás sincs a javulásra.

Ekkor kettőzött buzgósággal imádkoztam Mainrád testvérhez, eszközölje ki számomra mégis azt, hogy ne kelljen hazamennem. És csodálatos! Nagyon gyorsan, még aznap, csökkentek a fájdalmak az orvos minden várakozása ellenére, és két nap múlva ismét fel tudtam kelni. Valóban a jó Mainrád testvérnek köszönöm, hogy nem kellett elhagynom az iskolát.”

*

„Az utóbbi időkben gyakrabban tapasztaltuk a boldogult Mainrád testvér csodálatos segítségét, különösen második gyermekünk születésénél, mely nagyon jól sikerült.”

*

„Közölni akarom Önnel, hogy a jó Mainrád testvér két esetben segített. Mindkét alkalommal baleset okozta súlyos fertőzés történt. A sebek napról-napra rosszabbodtak és magas láz lépett fel.

Mindkét beteg Mainrád testvérhez folyamodott és szentmisét szolgáltattak megdicsőüléséért. Rögtön lényeges javulás mutatkozott, örömmel jelentette ki mind a két beteg: Rajtam Mainrád testvér segített.”

*

„Mainrád testvér segített. Csípőizületi gyulladásom volt, egy lépést sem tudtam tenni és heves fájdalmakat szenvedtem. És éppen abban az időben, mikor lakást akartam változtatni.

Teljes bizalommal folyamodtam Mainrád testvérhez; egy szentmisét ígértem megdicsőüléséért, továbbá a meghallgattatás közlését. És lám! Másnap fel tudtam kelni és el tudtam végezni minden munkát. Az orvos egyáltalán nem értette az egészet. Sok köszönet a jó Mainrád testvérnek!”

R. R.

*

„Az einsiedelni Istenanyának és hű szolgájának, Mainrád testvérnek közbenjárása egy szegény, sokgyermekes családon és rajtam nehéz pénzügyi helyzetemben feltűnően segített. Hálás köszönet! A nyilvánosságra hozást megígértem.”

M. K. L.

*

„Mainrád testvérnek köszönöm a gyors segítséget egy szerencsétlenségnél. Szentmisét ígértem megdicsőüléséért.”

M. W. L.

*

„Közöljük önnel, hogy a jó Mainrád testvér közbenjárása két nehéz ügyben feltűnő segítséget nyújtott, és ezért neki hálás köszönettel tartozunk.”

K. B. St. G.

*

„Egyik rokonomtól kaptam egy képet Mainrád testvérről. Többször imádkoztam nehéz ügyeimben odaadó, erős bizalommal Isten szolgájához. Közbenjárására aztán mindig segítségben részesültem. Ó bárcsak minden kereszttel és szenvedéssel sújtott lélek teljes bizalommal imádkoznék Mainrád testvérhez, hogy járjon közben Istennél!”

*

Amerikából: „Több hónapja szenvedtem idegzsábamban. Alig tudtam menni. Isten szolgájához, Mainrád testvérhez folyamodtam és rögtön megszabadultam tőle.”

*

Amerikából: „Nagybátyám betegen feküdt a kórházban. Szobájában volt egy nagyon értékes ügyirat és ezt titokban elvitték tőle. Rögtön értesített arról, hogy mi történt. Én hallottam Mainrád testvérről és rögtön imádkoztam hozzá: hasson oda, hogy nagybátyám az ügyiratot ismét visszakapja. Három nap múlva légi postával kapok egy levelet: nagybátyám ügyirata volt.”

H. Detr.

Isten szolgájának sírjánál

„Hónapok óta állandóan dagadtak voltak a lábaim. Több orvost is felkerestem, de a baj mindig egyforma maradt. Az utolsó hónapban szomszédnőm azt a tanácsot adta, hogy folyamodjam Mainrád testvérhez. Imádkoztam hozzá és szentmisét szolgáltattam megdicsőüléséért. Aztán sírjához mentem és nagy bizalommal kértem segítségét. És Mainrád testvér valóban segített rajtam: lábaim ismét egészségesek. Hálatelt szívvel írom meg ezt Önnek.”

B. M. G.

*

„Hálás köszönet a jó Mainrád testvérnek. Egy fontos peres ügyben csodálatosan segített rajtam. Ígértem közzétételt, szentmiséket, úgyszintén zarándoklást Mainrád testvér sírjához.”

*

„Feleségemet több mint két év óta rossz, makacs köhögés kínozza. Használtunk minden elképzelhető gyógyszert; többoldalú orvosi kezelésben is részesült, de mindig eredménytelen maradt.

Szeptember közepén fiúnk Mária Einsiedelnbe zarándokolt és imádságában a jó Mainrád testvér pártfogásába ajánlotta szeretett anyját. Feleségem és én október elején aztán

hasonlóképpen elzarándokoltunk a boldogult Mainrád testvér sírjához. E zarándoklattól kezdve a köhögés, mely ellen évek óta sikertelenül küzdöttünk, teljesen megszűnt. Ezt Mainrád testvér közbenjárásának köszönjük.”

Eugster Mainrád sírja

Aki mindezeket az imameghallgatásokat megfontolja, szívesen elismeri, hogy a híveknek Isten szolgájához, Eugster Mainrádhoz való bizalma nem alap nélküli. Istennek legyen hála, Akinek jósága szolgájának kérésére már oly sokszor segített és állandóan segít még. Ügyeinkben kérjük mi is bizalommal Mainrád testvér segítségét.

Kérjük mindazokat, kik Mainrád testvér közbenjárására segítségben részesültek, közöljék az imameghallgatásokat Kolos Bertold bencés tanárral. Cím: Pannonhalma (Győr m.).